

det. Men, mine Herrer, det er jo ikke en enkelt Mand, der alene har Ansvar for Regnskabet, det er Bestyrelsen. Der er en Bestyrelse i saadan en gammel Institution, der er Revisorer, og der er endelig Tilidsmændene, som kautionere med deres Penge, og som møde paa Generalforsamlingen. Det, mente jeg, maatte være tilstrækkeligt, og jeg fandt ikke, at jeg for mit Vedkommende havde nogen Grund eller nogen Ret til at blande mig i det. Jeg fandt saa meget mindre Grund dertil, som det ikke var mig ubekendt, at flere Regnskaber opføres paa lignende Maade.

Endelig i Dag ser jeg i en Avis, at den vil give mig Lejlighed til at udtale mig om, at jeg ogsaa er bleven advaret af Udenrigsministeren. Det skal jeg ogsaa gerne gøre. Udenrigsministeren sagde til mig henimod Slutningen af sidste Vinter — jeg husker ikke Datoen, men saa vidt jeg ved, var det i Marts Maaned —, at en Bankmand havde sagt til ham, at der gik foruroligende Rygter om Albertis Formueforhold — det var ikke saadan, som fremstillet i vedkommende Blad, at Udenrigsministeren mødte hos mig som en Deputation for en Kreds af Bankmænd. Udenrigsministeren sagde altsaa, at en Bankmand havde sagt til ham, at der gik foruroligende Rygter om Albertis Formueforhold. Han angav ikke nærmere, hvori disse Rygter bestod, og jeg troede derfor, det var det Rygte, jeg havde hørt tidligere, nemlig det om Gælden til Nationalbanken. Jeg sagde til Udenrigsministeren: Jeg tror ikke, det har noget paa sig. Jeg sagde saa senere til Alberti, at der gik de og de Rygter om hans Formueforhold, og det var jo kedeligt, og hvis det var Rygter, der knyttede sig til Laanet i Nationalbanken, saa fandt jeg ogsaa, det var slemt, at det Regnskab ikke var aflagt saaledes, at der intet kunde siges derpaa. Alberti svarede, at det fremtidig skulde blive aflagt saaledes, at Laanet i Nationalbanken blev opført.

Ja, saadan er Forholdet.

Saa kommer jeg endelig til det, som særlig er blevet fremdraget mod mig og, som jeg synes, ogsaa med mere Grund, efter hvad der nu er sket — ellers kan jeg ikke se nogen Grund dertil. Det er Laanet, som blev givet af Statskassen til Sparekassen.

Forinden jeg nærmere omtaler dette Laan, skal jeg kun sige, at naar det er fremstillet saaledes, at Ydelsen af dette Laan havde noget med Albertis Demission at gøre, saa er dette naturligvis ganske

forkert og urigtigt; det havde det absolut ikke. Afgørelsen af Spørgsmaalet om Albertis Demission fandt Sted omtrent to Maaneder, før der var Tale om et Laan, nemlig i Marts Maaned. Efter den Forhandling, som havde fundet Sted i Lands-tinget, var det mig klart, at i Længden vilde det være uholdbart, at Rigsdagsforhandlingerne under Finanslovbehandlingen væsentlig skulde dreje sig om Justitsministerens private Sager, og at begge Rigsdagens Ting skulde fyldes med saadanne Angreb. Jeg sagde da til Alberti — han indledede Samtalen med at tale om sine Helbredsforhold, han havde jo virkelig været syg, hans Helbred var vaklende —, at jeg fandt, det var uholdbare Forhold, at Rigsdagsforhandlingerne skulde dreje sig om saadant. Jeg fandt, det ogsaa var ødelæggende for Ministeriets Handledygtighed, og fandt det derfor rimeligt, at det Forhold blev ændret, og at han udtraadte af Ministeriet. Han sagde, at deri var han ganske enig under Hensyn til sine Helbredsforhold — han blev ved at holde paa sine Helbredsforhold. Dernæst drejede Talen sig om Retsreformen, og jeg har offentlig gjort Rede for det Forhold, at jeg mente, det var heldigst, enten at faa Retsreformen gennemført, eller at han faldt med Retsreformen, at vi kunde faa den Sag afgjort med det samme; det skal jeg ikke opholde mig videre ved. Men det foregik i Marts og har absolut intet med Laanet til Sparekassen at gøre.

Laanet til Sparekassen blev aftalt sidst i Maj. Alberti henvendte sig til mig. Der er blevet sagt, at det var et Privatlaan til Alberti, og at det var et Laan til ham paa hans Ansigt, som han kunde benytte til Spekulation, at det var et Laan til ham, som han gav stjaalne Obligationer i Pant for. Ja, der er sagt saa meget, men der er intet af det, der er sandt. Laanet blev givet til Sparekassen, og han henvendte sig til mig paa Bestyrelsens Vegne for at faa et Laan, under Paaberaabelse af de vanskelige Pengeforhold, som vi ogsaa havde den Gang, og med Udtalelse om, at Sparekassen plejede at have sine Terminsloan i Privatbanken, men ikke kunde faa dem der i Aar, samt at han desuden frygtede et Run af Sparere, fordi de mange Angreb, han havde været Genstand for, havde resulteret i, at der var Tale om noget saadant. Jeg sagde til ham: Ja, men De har jo Kreditforeningsobligationer, de kunne jo sælges. Dertil svarede han: Ja, ganske